Hz. Musa nın Asası Yılana Dönüşüyor, Firavun Denizde Boğuluyor
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 18 2021 09:35:58

Hz. Musa’nın Asası Yılana Dönüşüyor, Firavun Denizde Boğuluyor

بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ
قَالَ
اَلْقِهَا
يَامُوسَى "Allah, 'onu (asanı) yere at ey Musa!' dedi.” (Tâ-hâ, 20/19)
فَاَلْقَيهَ&#15
75; فَاِذَا هِىَ
حَيَّةٌ
تَسْعَى “Musâ da onu (asasını) attı. Bir de ne görsün o, hızla akan bir yılan olmuş!" (Tâ-hâ, 20/19-20)
وَلَقَدْ
اَوْحَيْنَا
اِلَى مُوسَى
اَنْ اَسْرِ
بِعِبَادِى
فَاضْرِبْ
لَهُمْ
طَرِيقًا فِى
الْبَحْرِ
يَبَسًا لاَ
تَخَافُ
دَرَكًا
وَلاَ
تَخْشَى "(Firavun'un imana yanaşmaması üzerine) Musa'ya, 'Kullarımı (İsrailoğullarını) geceleyin (Mısır'dan) yürütüp çıkar. Yakalanmaktan korkmaksızın, endişe etmeksizin onlara denizde kuru bir yol aç' diye vahyettik.” (Tâ-hâ, 20/77)
فَاَتْبَعَه&#16
15;مْ
فِرْعَوْنُ
بِجُنُودِهِ
فَغَشِيَهُم&#16
18; مِنَ
الْيَمِّ مَا
غَشِيَهُمْ
“Bunun üzerine Firavun askerleriyle birlikte onların peşine düştü de, deniz onları görülmedik bir şekilde kuşatıp yuttu." (Tâ-hâ, 20/78) Kur’an-ı

Kerim’in en büyük özelliklerinden birisi, geçmiş kavim ve peygamberlerin ibretli olaylarından haber vermesidir. Allah Teâlâ, insanlara seçilmiş örnekler olarak gönderdiği peygamberlerini hiçbir zaman kendi başlarına bırakmamıştır. Onları daima kontrol altında tutarak bedenî tehlikelerden koruduğu gibi, yaymakla görevli bulundukları ilahî mesajın anlatılması konusunda da sonsuz kudretiyle daima desteklemiştir. Bu bağlamda peygamberlere bahşedilen ilahî desteklerden biri de mucizelerdir. Hz. Musa (a.s)’nın, sihirbazlar karşısında asasının yılan şekline dönüşmesi ve iman edenlerle birlikte denizde açılan yoldan geçerek Firavun’dan kurtarılması, Kur’an-ı Kerim’de anlatılan ilginç hadiselerden biridir. Bu olay Kur’an’da şöyle anlatılmaktadır: Hz. Musa (a.s)’nın tevhid dinini anlatmaya başlamasıyla birlikte saltanatına zarar geleceğini düşünen Firavun, Hz. Musa (a.s)’ya verilen mucizeleri sihir olduğu iddiasıyla inkâr eder. Firavun daha da ileri giderek Hz. Musa (a.s)’ya,
قَالَ
اَجِئْتَنَا
لِتُخْرِجَنَا مِنْ
اَرْضِنَا
بِسِحْرِكَ
يَامُوسَى “Sihrin ile bizi yurdumuzdan çıkarmak için mi geldin?
فَلَنَأْتِيَنَّكَ
بِسِحْرٍ
مِثْلِهِ “Biz de mutlaka sana karşı onun gibi bir sihir yapacağız” der ve bunun için bir buluşma vakti belirlemesini ister فَاجْعَلْ
بَيْنَنَا
وَبَيْنَكَ
مَوْعِدًا
لاَ
نُخْلِفُهُ
نَحْنُ وَلاَ
اَنْتَ
مَكَانًا
سُوًى “Aramızda bir buluşma yeri ve vakti tayin et de, sen ve biz vaadimizden caymayalım, düz ve geniş bir yerde karşılaşalım.” (Tâ-hâ, 20/56-58). قَالَ
مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ
الزِّينَةِ
وَاَنْ
يُحْشَرَ
النَّاسُ
ضُحًى “Musa dedi: “Karşılaşma zamanı, herkesin süslenip, bayram edeceği şenlik günü olsun. Halk kuşluk vakti toplansın.” (Tâ-hâ, 20/59) Hz. Musa ile sihirbazlar o vakitte kozlarını paylaşmak üzere buluşurlar. Sihirbazlar gururla ortaya çıktıklarında Hz. Musa, önce onların

maharetlerini ortaya koymalarına müsaade eder. Bunun üzerine onlar sihirlerini ortaya koyarlar. Sihrin etkisi ile ipleri ve değnekleri, Hz. Musa’ya doğru hızla sürünen birer yılan gibi görünür
قَالُوا
يَامُوسَى
اِمَّا اَنْ
تُلْقِىَ
وَاِمَّا
اَنْ نَكُونَ
اَوَّلَ مَنْ
اَلْقَى “Sihirbazlar “Ey Musa!” dediler: “Hünerini önce sen mi ortaya atacaksın, yoksa biz mi atalım?” (Tâ-hâ, 20/65-66) قَالَ
بَلْ
اَلْقُوا
فَاِذَا
حِبَالُهُمْ
وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ
اِلَيْهِ
مِنْ
سِحْرِهِمْ
اَنَّهَا
تَسْعَى “Musa: “Hayır, önce siz atın!” dedi. Ve derken onların ipleri ve değnekleri büyüleri sayesinde, gerçekten hareket ediyormuş gibi görünüyordu.” (Tâ-hâ, 20/66)   (Ayrıca bk. Yûnus, 10/79-92). Musa, oracıkta endişelenince Cenâb-ı Hak imdadına yetişir ve şöyle buyurur:
قُلْنَا لاَ
تَخَفْ
اِنَّكَ
اَنْتَ
اْلاَعْلَى
“Korkma (ey Musa!). Çünkü sensin en üstün olan.” (Tâ-hâ, 20/68) وَاَلْقِ
مَا فِى
يَمِينِكَ
تَلْقَفْ مَا
صَنَعُوا
اِنَّمَا
صَنَعُوا
كَيْدُ
سَاحِرٍ
وَلاَ
يُفْلِحُ
السَّاحِرُ
حَيْثُ اَتَى
“Sağ elindekini (değneğini) at ki, onların yaptıklarım yutsun. Şüphesiz yaptıkları bir

sihirbaz hilesidir. Sihirbaz ise nereye varsa kurtuluşa eremez.” (Tâ-hâ, 20/69) Hz. Musa (a.s) değneğini bırakınca, onların sihirlerini yutan bir yılan hâline dönüşüverir. Bu mucize karşısında sihirbazlar imana gelirler. فَاُلْقِىَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا اَمَنَّا بِرَبِّ هَرُونَ وَمُوسَى “Ve sonunda büyücüler, secde ederek yere kapandılar ve “Biz artık Musa’nın ve Harun’un Rabbine inandık!” diye haykırdılar.” (Tâ-hâ, 20/70). Sihirbazların iman edip Hz. Musa’nın safına geçtiklerini gören Firavun ise kızgınlıktan küplere biner ve şöyle der: قَالَ اَمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ اَنْ آذَنَ لَكُمْ اِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِى عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلاَفٍ وَلاُصَلِّبَنَّكُمْ فِى جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ اَيُّنَا اَشَدُّ عَذَابًا وَاَبْقَى “Demek, ben size izin vermeden önce ona (Musa’ya) inandınız ha! Şüphe yok, o size sihri öğreten büyüğünüzdür Şimdi andolsun sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve mutlaka sizi hurma dallarına asacağım. Hangimizin azabı daha şiddetli ve daha kalıcıymış, mutlaka iyice göreceksiniz.” (Tâ-hâ, 20/71) Firavun bu sözleri ile etrafa ne kadar dehşet salmak istese de, Musa’nın Rabbi’ne iman eden sihirbazlar bu korkuya aldırış etmeksizin, قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ

عَلَى مَا
جَاءَ نَا
مِنَ
الْبَيِّنَا&#15
78;ِ وَالَّذِى
فَطَرَنَا
فَاقْضِ مَا
اَنْتَ قَاضٍ
اِنَّمَا
تَقْضِى
هَذِهِ
الْحَيَوةَ
الدُّنْيَا
“Sihirbazlar şöyle dediler: “Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla tercih etmeyeceğiz. Artık sen vereceğin hükmü ver. Sen ancak bu dünya hayatında hüküm verirsin.” (Tâ-hâ, 20/72).
اِنَّا
اَمَنَّا
بِرَبِّنَا
لِيَغْفِرَ
لَنَا
خَطَايَانَا
وَمَا
اَكْرَهْتَن&#16
14;ا عَلَيْهِ
مِنَ
السِّحْرِ
وَاللهُ
خَيْرٌ
وَاَبْقَى
“Şüphesiz ki biz, günahlarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri affetmesi için Rabbimize inandık. Allah’ın vereceği mükâfat daha hayırlı, azabı ise daha kalıcıdır” (Tâ-hâ, 20/73). diyerek imandaki kararlılıklarını ortaya koyarlar.
وَلَقَدْ
اَوْحَيْنَا
اِلَى مُوسَى
اَنْ اَسْرِ
بِعِبَادِى
فَاضْرِبْ
لَهُمْ
طَرِيقًا فِى
الْبَحْرِ
يَبَسًا لاَ
تَخَافُ
دَرَكًا
وَلاَ
تَخْشَى “(Firavun’un imana yanaşmaması üzerine) Mûsâ’ya, “Kullarımı (İsrailoğullarını)

geceleyin (Mısır’dan) yürütüp çıkar. Yakalanmaktan korkmaksızın, endişe etmeksizin onlara denizde kuru bir yol aç” diye vahyettik.” (Tâ-hâ, 20/77) Hz. Musa da öyle yaptı. Sonuçta Cenâb-ı Hak, denizde açılan kupkuru yoldan inananları karşıya geçirip Firavun’dan kurtardı. Firavun ise müminlere saldırmak için askerleriyle birlikte onları takibe koyuldu. Tabi ki hep birlikte boğulup gittiler
فَاَتْبَعَهُمْ
فِرْعَوْنُ
بِجُنُودِهِ
فَغَشِيَهُمْ مِنَ
الْيَمِّ مَا
غَشِيَهُمْ
“Bunun üzerine Firavun askerleriyle birlikte onların peşine düştü de, deniz onları görülmedik bir şekilde kuşatıp yuttu.” (Tâ-hâ, 20/78)
وَجَاوَزْناَ بِبَنِى
اِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ
فَاَتْبَعَهُمْ
فِرْعَوْنُ
وَجُنُودُهُ
بَغْيًا
وَعَدْوًا
حَتَّى اِذَا
اَدْرَكَهُ
الْغَرَقُ
قَالَ
اَمَنْتُ
اَنَّهُ لاَ
اِلَهَ
اِلاَّ
الَّذِى
اَمَنَتْ
بِهِ بَنُو
اِسْرَائِيلَ وَاَنَا مِنَ
الْمُسْلِمِينَ “İsrailoğullarını denizden geçirdik. Firavun da, askerleriyle birlikte zulmetmek ve saldırmak üzere, derhal onları takibe koyuldu. Nihayet boğulmak üzere iken, “İsrailoğulları’nın iman ettiğinden başka hiçbir ilâh olmadığına inandım. Ben de müslümanlardanım” dedi.” (Yûnus, 10/90). Allah’a teslimiyetini ifade etti. Ne var ki Allah, ümitsizlik hâlinde zuhur eden ve manevi cebir altındaki iradeden kaynaklanan bu imanı kabul etmediğini haber verdi. Şöyle ki: اَلْئَنَ
وَقَدْ

عَصَيْتَ
قَبْلُ
وَكُنْتَ
مِنَ
الْمُفْسِدِينَ “Şimdi mi (iman ettin)? Oysa daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun.” (Yûnus, 10/91)
فَالْيَوْمَ
نُنَجِّيكَ
بِبَدَنِكَ
لِتَكُونَ
لِمَنْ
خَلْفَكَ
اَيَةً
وَاِنَّ
كَثِيرًا
مِنَ
النَّاسِ
عَنْ
اَيَاتِنَا
لَغَافِلُونَ   “Biz de bugün arkandan geleceklere ibret olması için senin bedenini koruyacağız. Çünkü insanlardan birçoğu ayetlerimizden gerçekten habersizdir.” (Yûnus, 10/92) Görüldüğü gibi yüce Allah, yolunda yürüyen ve kendi uğrunda çalışanları, çeşitli sıkıntılarla imtihan etse de, sadece ebedî mükâfata aday etmekle kalmaz, onları en sonunda sıkıntılarından ve düşmanlarından da kurtarır. Düşmanlarını ise, önce mühlet verse de en sonunda amansız şekilde cezalandırır. Ümitsizlik hâlinde ortaya konan imanı da kabul etmez. Çünkü ümitsizlik hâlinde irade manevi bir zorlama altına girmiş durumdadır. Hâlbuki iman serbest irade işidir. Kişi, ancak hür iradesiyle Allah’a iman ettiği takdirde imanı kabul edilecektir.   Dr. Ahmet GELİŞGEN

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler